

Удружење породица киднапованих и несталих лица
на Косову и Метохији

ЧАСОПИС „ОТЕТА ИСТИНА“ – БРОЈ 9, октобар - децембар 2006.

ПОМОЗИТЕ

Навршила се седма, а за многе од нас и осма година живота, у агонији, психички и физички уништени од неизвесности и ишчекивања вести о нашим најмилијим које бездушно отргоше од својих породица, маки, жена, деце, очева, сестара, и браће. Треба много времена и простора да се опише наша патња и напори које улаћемо да бисмо сазнали истину о нашим киднапованима и несталима, недужним људима који су отети са радних места, болница, кућа, градова и села. Дуг би списак био када бисмо набрајали на чија смо све врата закуцали у потрази за истином, а ње нема. Да ли су људи постали имуни на туђ бол и несрећу? Да ли смо исувише достадили причајући о својим мукама и болу који нас из дана у дан све више раздире? Знате ли колико мајки није дочекало да сазна истину о отетим синовима? Колико је сестара којима је тугујући за браћом препукло срце, колико је очева заувек склопило очи јер их је туга убила? Ко год то не осети (а не дај боже да се икоме више на свету то деси) не моће да схвати нас ојаћене људе, који само желе да им се отети синови, очеви, супрузи, и мајке врате. Ако се десило оно најгоре да добију макар њихова тела, достојно их сахране и на гробу исплачу. Хоћемо истину. Истина је реч коју ми, најчешће изговарамо и траћим али је, за многе на жалост још увек недоступна. Да од нас зависи брзо би до ње дошли. Немоћни смо да ишта више учинимо од онога што смо за све ове године урадили.

Молимо све који могу да нам помогну. Вратите нам наше недужне киднаповане и отете. Предуго подносимо оволику несрећу, а то треба издржати. Претешко је јер су многи на ивици снаге, и ко зна да ли ће успети у својој борби за истином. Обраћамо се међународ ној заједници да има слуха и разумевања и за несрећу Срба и неалбанаца и да схвати да смо ми жртве насиља и да се према нама тако односи. А ми хоћемо само истину. Многи је знају.

Апелујемо и тражимо да се према жртвама и њиховим породицама поступа с поштовањем и достојанствено. Да ли је потребно чекати више од годину и по дана да се идентификована лица предају породицама? Да ли ико размишља како је њиховим породицама. Зар су папири и бирократско понашање битнији од људских осећања?

Молимо да нам прекратите неизвесност. Помозите нам да пронађемо наше отете чланове породица.